

ко сърдитъ на Одиссея отъ колкото на Атридытъ. Който е тѣхенъ непріятель нека бжде обыченъ на боговетъ! О Филоктите, азъ ви разказахъ сичко.

„Тогасъ попытахъ Неоптолема какъ Аякъсъ Теламоновъ не са въспротиви на тѣзи обида? Той умрѣ, отговори ми той. Той умрѣ! извикахъ азъ; и Одиссей не умира! а напротивъ, той живѣе и цѣвти въ войската! Послѣ го попытахъ за Антилоха, сына на мѣдраго Нестора, и за Патрокла, пріятеля Ахилловъ. И тѣ умрѣхъ, рече ми той. Тогасъ азъ извикахъ: какъ! умрѣхъ! увы! какво думашъ ты? Жестоката война покосява добрытъ и щади злытъ. Одиссей е живъ, слѣдователно и Терситъ е сѣщо живъ. Ето чудесата на боговетъ а ный гы славимы еще!

„Когато са обладавахъ отъ единъ такъвъзи гнѣвъ срѣщо баща ти, Неоптолемъ продѣлжаваше да ма измама; той приложи тѣзи еще думы: Далечъ отъ грѣцката войска дѣто злото преобладава надъ доброто, отивамъ да живѣя мирно въ дивыя островъ Скиросъ. Сбогомъ; азъ трѣгвамъ. Дано боговетъ вы исцѣрѣтъ!

„Тосъ часъ азъ му рекохъ: О мой сыне, заклевамъ та въ сѣнката на баща ти, въ майка ти, въ сичко което ти е наймило на свѣта, да не ма оставишъ самичакъ въ тѣзи страданія, които виждашъ. Познавамъ колко ще ти бждѣ въ тягость; но срамота е да ма оставишъ тука; хвърлете ма на носа или на кормата или въ самата сантина на корабя, ввредъ дѣто быхъ ти наймалко досадителенъ. Само великытъ души познаватъ колко голѣма слава е за единъ человекъ да бжде добъръ. Не ма оставяй въ една пустыня дѣто нема нито една чловѣческа стѣпка; заведи ма въ отечеството си, или въ Евбея, която не е далечъ отъ гората Ета, отъ Трахина и отъ пріятнытъ брѣгове на рѣката Сперхій: испроводете ма на баща ми. Увы! боиж са да не е умрѣлъ! Азъ бѣхъ му извѣстилъ да ми проводи единъ корабъ: той или е умрѣлъ, или тѣзи които ми са обѣщахъ да му обадижтъ бѣдствието ми не го сторихъ. Къмъ тебе прибѣгвамъ, о сыне мой! Припомнете си непостоянството на чловѣческытъ работы. Благополучныйтъ трѣба да са бои да не злоупотреби благополучието си и да помага на злополучнытъ.